

דברי חכפר

"אם הפעולות שלך נותנות השראה לאחרים
לחלום יותר, ללמוד יותר, לעשות יותר
ולהיות יותר ממה שהם, אז אתה מנהיג."

ג'ון קווינסי אדמס

גיליון מס. 2643 *י"ב חשוון תשפ"א *30 באוקטובר 2020

כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: שושנה שרקי sachlav@outlook.com

**בית כפר הנשיא
מודיע בצער רב על פטירתו,
בשיבה טובה, של**

**אדי נמנוב
ז"ל**

תנחומינו לילדיו; אמיר, דורית, ואורנה

**לנכדים, לנינים,
ולכל המשפחה המורחבת.**

שלא תדעו עוד צער

אבא יקר!

לא היה לך קל בשנים האחרונות.
זה התחיל כבר דיי מזמן
כשהתחלת להרגיש את הקשיים
של הגיל, הבדידות וחוסר היכולת
לתפקד ולהיות פעיל כמו בעבר.
אולי היה לנו נוח להאמין שאתה
מסתדר. שאתה מעדיף להיות עם
עצמך.

בדיעבד אני יודעת שזאת
התקופה הכי קשה של חיך.
קראת לזה - העשור השמיני - כמו
שכתבת בספר שלך. תקופה של
התסכולים. גם מעצמך וגם
מהתיפקוד שלך- אבל בעיקר
מהקיבוץ, מהפוליטיקאים,
מהמדינה ולמעשה מהכל.

אולי התקף הלב והתאונה עם השער של הקיבוץ, היו הסימנים הראשונים. ואז הגיעו
תקופות נוראיות מבחינתך. התקופה הלא נגמרת של כאבים בלתי נסבלים שלא משנה
מה עשו ומה נתנו זה לא עזר. קיבלת תרופות כמו לפיל וזה גרם לך להיות מבולבל
ודימנטי. כל הרופאים בצפת כבר אמרו שאין סיכוי לשיקום. שאתה נמצא בתהליך שיש
לו רק כיוון אחד. אבל כידוע לכולם - אתה עקשן גדול. החלטת שפה- הסיפור של אדגר
נמנוב לא מסתיים ...

במפתיע חזרת לחלוטין להבנה, הכרה וזיכרון של שמות ואנשים.
אנחנו אז עוד נעזרנו בכך בתרגום מעברית לאנגלית, כתבת על הלוח המחיק שלך בלי
בעייה. ביקשנו שתזדה אנשים שעברו בכביש וניסינו לאתגר אותך איך קוראים לאמא
של... מי זה בתמונה ואיפה הוא בגלובוס.

כל סיפור חיך, התחיל בבית שבו ההורים נפרדו או התגרשו - ואחר כך התחתנו
ושוב... מי יודע כמה פעמים. גדלת בפלסטינה בלב תל אביב ובגיל עשר, סבתא - אמא
שלך ביחד איתך ועם הטי בסיפור די מדהים, נסעתם במונית לבגדד ומשם
לאוסטרליה.

בעצם באוסטרליה התעצבה האישיות שלך. היית צעיר וחתיך, אדם עם אידיאולוגיה
וערכים בלתי נגמרים, אדם עם הכרה שבסופו של דבר - פה בארץ זה המקום שלך.
היית ציוני בכל רמ"ח אברריך. אפילו עזבת אהובה אוסטרלית למען הציונות שבך.

בקיבוץ לא הפסקת להיות פעיל, מי יכול לזכור בכלל כמה חגים הכנת, כמה זיגים כתבת והפקת. את ברי המצווה שלנו, הילדים שלך, וההצגות הלפעמים בלתי נגמרות. אולי רק הנרי יודע כמה שנים היית סדרן עבודה (מי בכלל יודע מה זה סדרן עבודה בימינו או מה זה זיג. (מידי פעם לקוחות שלי בפיזיו בחצור שרואים שקוראים לי נמנוב, מספרים לי עלייך. איך הם עבדו איתך בגן הירק או ה"בנות שלך" בנות ה-16 מחצור שעבדו בגמדה - על איך שאתה היית כמעט המשפחה היחידה שלהן. והבדיחות שסיפרת כל פעם מחדש, כאילו זה הפעם הראשונה שאנחנו שומעים. רק לאחרונה נזכרנו בבדיחה על הבחור שהיה מחובר לחמץ בטיפול נמרץ... שדרכו לו על.. כמה אירוני... חבל שלא יכולת לצחוק על מצבך בשנים האחרונות, כשאתה היית באותו מצב. בעבר אתה קיבלת בהבנה את הקשיים הכל כך מרובים שהיו לך. לא התלוננת. קיבלת בהכנעה את המצב. אפילו קצת נהנית שמישהו מטפל בך אחרי תקופה ארוכה, שהיית לבד.

ואז כאמור, הגיעו ימים שראינו אותך בווה בתקרה, מתקשה לפקוח עיניים, הרבה פחות מחובר, הרבה פחות מבין. האם אתה עדיין מזהה אותנו? על מה אתה חושב? אם אתה עדיין יכול לחשוב... אם היית יכול, מה היית אומר לנו? בטח היית מזכיר לנו שתמיד אמרת; "כשאגיע לשלב שאני לא מתפקד - "Throw me of the cliff" הייתה תקופה שעוד יכולנו לשאול אותך - איפה מתן וכמה ילדים יש לו? ואיפה שלו? ומי בצבא? ומי התחתנה? ומי סיים אוניברסיטה ויש לו מקצוע? הרוב אתה זכרת.

כל כך הרבה יש לספר עלייך אבא יקר. עוד לא סיפרנו על חג"מ ועל תנועת הבונים באוסטרליה, על גמדה כור, על השליחות בדרום אפריקה והחבורה שהעלית לארץ, שרובם עדיין חיים בצרעה.

לא דיברנו על הגאווה האין סופית שלך, מהשחיינים האלופים שאימנת יחד עם טרי פלוצקי ובפרט מאמיר.

עוד לא דיברנו אבא על הקושי שלך לקבל את ההחלטה של ארנה ודויד לחזור בתשובה, ויותר מכך אי ההסכמה שלך עם החיים שלהם, בשטחים באיתמר. זה כמובן לא מנע ממך לעשות למענם הכל, אחרי הפיגוע. הכל !! איך אפשר לסכם חיים שלמים ומלאים כמו שלך היו. מי לא מכיר את הבדיחות שלך למשל:

"How much are these damaged cakes?"

הנכדים כבר מעבירים הלאה, הכל כדי לשמור על המורשת של סבא.

היית מגיע אלינו לבית לארוחת יום שישי, השולחן עמוס כל טוב ושואל כבדיחה כמובן- אז מה יש לאכול היום? ואף פעם לא מתנגד לקבל dogi bag ויש את הברידג' שכל כל הרבה שנים היה המפלט העיקרי שלך.

כשהיינו ילדים - היית מרכיב אותנו על האופניים; אמיר מאחור, אני על הרמה, וארנה על הכידון. וואי הזיכרונות לא נגמרים...

אני לא יכולה לסיים לפני שאני אומרת תודה לשני אנשים במיוחד .
קודם כל הנרי. הנרי - חבר ילדות שלך שלא מש ממיטתך בכל התקופות הכי קשות.
שהיה כמעט מידי שבוע, בא לבקר, אפילו עד פרדס חנה הגיע לראות מה שלומך.
תמיד מבקש לדעת מה מצבך ולמה קורה מה שקורה. רק לאחרונה בתקופת הקורונה
הוא קצת יותר נזהר ...
תודה אמיתית לך הנרי אתה חבר אמיתי- לא נשכח את זה.

והשני הוא כמובן ג'ו, אוי ג'ו ...

Joe is one of the family , he is one of a kind. I don't even know how to
start thanking you for all the difficult years with Abba. For us, but
especially for Abba you are #1... You always tried to make him look - not
only feel - good. He was always shaved and wearing nice clothes. The
house clean. Only then - when Abba was ok you got on with your things.
We want to thank you Joe with all our hearts for being there for Abba
and for us 24/7, you, Nancy and neon are our family.

ויש גם את כל צוות המרפאה הוותיק שעשו הכל להקל עליך ועל הטיפול בך.

אבא יקר, כמה הייתי רוצה בשבילך, שסיום התפקיד שלך כאן בעולם היה יותר קל
ופשוט. אנחנו ניסנו בכל דרך אפשרית להקל עליך. הייתי רוצה שאנחנו הילדים, אבל
גם הנכדים והנינים, יזכרו את האדם הפעיל, הנמרץ, הערכי, שהיית .

כל כך הרבה פעמים בשנים האחרונות היינו בטוחים שזה הסוף וכל פעם התאוששת.
עכשיו הגעת לסוף הדרך. מקווה כל כך שלא סבלת יותר מדיי בשנים האחרונות.
תנוח לך עכשיו אבא. כן. כאן על יד אמא שלמרות כל הקשיים גם ביומה האחרון הגיעה
לבקר אותך .
אנחנו הילדים, אבא יקר נפרדים ממך עכשיו, הנכדים, כך נדמה לי נפרדו כבר מזמן .

באהבה רבה דורית

היי אבא,

אחת בבוקר עכשיו וסופסוף אפשר קצת לעצור ולתת ללב לחשוב ולמוח לנוח. אה, לא, זה בעצם חצות והרווחתי עוד שעה כי עוברים לשעון חורף. יופי, אין לחץ, יש יותר זמן. צריך לחבר את המילים שחיפשתי במשך היום הזה כדי לתמצת את כל מה על ליבי ומה ששמעתי וכתבו לי חברים יקרים בוואטסאפ. הם הוציאו אותי ממצאות עכשווית שאפפה אותנו כבר כמה שנים, לתקופה אחרת שלך, לעולם אחר, קיבוץ אחר, חברה אחרת, חוויות אחרות והרבה אנשים אחרים שכבר אינם. אתה היית שם, אתה השארת שם חותם שנגע בהרבה מאד אנשים שעד היום זוכרים ומוקירים לך על מעשייך. אם זה גמדא או שחייה, ברידג' או אירועי ספורט, הכנת שיעורים או ערבי תרבות, הצגות בר מצווה וסידור עבודה, תנועת הבונים ומפעל הבונים.... וגם מא"ז של הקיבוץ בעת מלחמה, ותמיד עם המון התלהבות ואהבה כי אתה באת לכאן כדי להגשים חלום.

החיים השלווים שלך באוסטרליה לא עניינו אותך, בער בכ הרצון לעלות לארץ ולהצטרף לקיבוץ כדי להגשים את חלום החלוציות שעליו התחנכת וגדלת. נפנת את החזון של אבא שלך שתהיה עורך דין או רופא ועלית על דגמחים וקדימה לישראל.

הגעת לקיבוץ שחיו בו אנשים שבאו מכל העולם עם אידיאלים ואנרגיות ורצון להגשים חלום כמו שלך. החיים היו מאד פשוטים וזה התאים לך. אף פעם לא רצית לשבת ולהתעמק בלימודים, אין לזה זמן, צריך לעבוד. אתה הטבעת בנו את רוח ההתנדבות והאחריות שהיו בך, אין מקום בקיבוץ למי שלא תורם ולא משקיע. חד וחלק. אבל ידעת גם להכיר באותם אנשים אומללים שהגיעו לקיבוץ בלי עבר ובלי עתיד ונתת להם את כל הלב והכבוד כי לכולם יש אותו חלום.... אין לי כוונה למנות את כל אותם אירועים שקרו בקיבוץ במשך כל כך הרבה שנים ושאתה היית מעורב בהם. מספיק שאגיד שלא היה נושא שלא היתה לך עליו דיעה ולא תמיד הכי מקובלת על הציבור, אבל ידעת להילחם עבודה בעקשנות שהגיעה לדציבלים מאד גבוהים, באסיפות הקיבוץ במועדון חברים.

אתה ידעת לכתוב תסריטים, היית גאון בזה. ולראייה המצגת בר מצווה שלנו לרגל 20 שנות עצמאות למדינה. 20 מופעים קצרים שמתארים את העליה לקיבוץ והחיים במדינה. אנחנו הינוקות לא מבינים כלום, מתבלבלים בין כל הריקודים ושירים וההצגות ולא רואים את כל הסיפור. ואתה ניהלת את הכל וראית בראש איך הכל בסוף יתחבר.

את תוכנת אקסל היו צריכים לבסס על הסדר ואירגון שבה ניהלת את מפעל גמדא והמחסן בהבונים, למרות שלא היה לך מושג בתוכנות מחשב. התעצבנת מכל אותם חוכמולוגים אקדמאים שבאו להראות לך איך מנהלים, מחסן של עשרות אלפי חלקים בתכנת מחשב. ובזמן שהם ניסו להכניס נתונים אתה כבר הלכת למדף והוצאת את החלקים למשלוח.

ולא שכחנו את ימי הברידג' הסוערים, כל שבת בצהריים דייב ואתה מנהלים קרב מוחות מול עוד 2 טירונים שאין להם מושג בקלפים שיש להם אבל אתם רק מחממים אחד את השני והם כבר לא קיימים. דורות שלמים של שחקני ברידג' עברו תחת הידיים שלך. ובסופו של דבר זה מה שהחזיק אותך לאורך הרבה מאד שנים, התמסרת לזה וראית בזה שליחות חינוכית.

ואז יום אחד החלום הזה התנפץ ויחד איתו אתה התחלת לדעוך מבפנים. אפשר ללמוד הרבה מה קורה לבנאדם שחי בשביל חלום ויום אחד הוא מבין שזה נגמר.

אתה צריך לחיות עם עצמך כי אין לך יותר עם מי לשתף את החלום. ההכלה שלקחו לך אותו היה לך קשה מאד, ואתה לאט לאט נאכלת מבפנים. הסתגרת ולא נתת לאנשים סביבך להיכנס פנימה לעולם שלך. אפילו הנכדים שהתחילו לנבט בקצב מסחרר לא הביאו לך סיפוק והתכנסת פנימה יותר ויותר.

אין לי ספק שזה מה שהביא גם להדרדרות במצבך הבריאותי, עד כדי אישפוז ופרוצדורה מורכבת, שלעולם השאירה אותך פחות או יותר מרותק לכיסא. הרבה נושאים שבערו בקירבך כבר לא עניינו אותך, לא הברידג' ולא המצב במדינה ואפילו גם ספורט פחות ריגש אותך. אבל התקופה הזו גם עשתה בך שינוי פנימי שנגע לנו, כי לא הכרנו אותה אצלך. נהיית מאד רגיש. כן, אותו אבא קשוח וקפדן נעלם וכל כולך אסיר תודה ומתרגש מכל החום שקיבלת מהמשפחה. החיים שלך הצטמצמו לחדר עם טלוויזיה, אוזניות ולוח מחיק לכתבה, כי כבר לא יכולת לדבר וגם השמיעה לא מי יודע (זוכר את הבדיחה על התינוק במבחנה?) זה מה שנשאר; בדיחות, תמונות מהמחשב של כל הנכדים ועוברים לשידורי הספורט בטלוויזיה. כמה שניסיתי לעניין אותך בשידורי הטור דה פרנס ולהסביר לך מי זה מי ומה האסטרטגיה של כל קבוצה ולו רק כדי שאני אוכל גם לראות את השידור.

אבל יותר מכל דבר שהיה לנו מהביקורים האלו אצלך, היה לשוחח ולהכיר את ג'ו. מי שלא מכיר את ג'ו כנראה שלא חי בקיבוץ. ג'ו הגיע אלינו כשהיית עדיין בתהליכי שיקום מהפרוצדורה, אבל אז עוד לא הבנו מה נפל בחלקינו. בהתחלה היית מאד אלים ולא קיבלת את הרעיון שבחור יגור אצלך בבית וינהל לך את החיים. לקח עוד קצת זמן וקלטת משהו שגם אנחנו התחלנו להבין. ג'ו הוא לא עובד זר שבא לטפל באבא, ג'ו הוא בן משפחה שלנו, ג'ו הוא המלאך שנפל עלינו משמיים, ג'ו הוא הרופא, האחות, הפסיכולוג, הטכנאי, הפדנט הכי מסודר שיש לסדר וניקיון, הגנן הכי מוכשר שיודע לגדל פירות וירקות, הכי מבין בכל הציוד הרפואי המורכב שיש בבית, ויותר מכל המבשל אוכל הודי אגדי, שזכינו לא פעם להנות מהמאכלים האקזוטיים שהכין. רוב השעות איתך שישנת עברו עלי בסיפורים מרתקים ומרגשים על החיים שלו בהודו ועל המשפחה שלו שנשארה שם. כן, בלי ג'ו מי יודע איך היה הסיפור שלנו מסתיים, אבל הוא בטח היה קצר יותר. ואתה למדת להכיר בו ולסמוך עליו, את הקשר ביניכם והאופן שבו ג'ו היה תופס את תשומת הלב שלך כדי שתגיב לאורחים (לאורחות לא היה צורך לתפוס את תשומת ליבך) היה מעורר השתאות. החיוך שלך מייד הגיע ואם לא נרדמת שוב, היה אפשר גם לנהל איתך שיחה, או יותר נכון מונולג.

אז כמו שפתחתי את דברי ואמרתי שחברי הטובים הוציאו אותי מהמציאות העכשווית, אני חושב שאולי גם טוב ונכון שישמעו את הפרק האחרון שלך, שלא היה גלוי וחשוף לכולם. אם אחפש את מה שבעיניי מאפיין אותך יותר מכל וליווה אותך לאורך כל חיך זה היכולת שלך ללכת עם האמת שלך, להתמודד עם זה, לעולם לא להתלונן או להתבכין על גורלך ואף פעם לא להפיל את האשמה על אחרים. כך היה כשיצאת מהבית באוסטרליה, כך היה בקיבוץ, כך היה עם אמא וכך היה עם ההתמודדות שלך בתקופה האחרונה שבה סבלת לא מעט. אתה הקלת עלינו מאד בזה ולמדנו להעריך מאד את התכונה הזו שלך. הגעת בסופו של דבר לגיל מופלג ואם הייתי מספר לך על זה כשהיית במיטבך, היית אומר לי לדרדר אותך במידורן מזמן. והנה, הגענו עד כאן ולא דירדרנו. עברת חתיכת דרך ארוכה, מרחוב הירקון בתל אביב, בנסיעה במונית דרך מדבריות עירק, אירן ופקיסטן עד הודו ומשם באוניה לאוסטרליה, ומשם חזרה לישראל. אז עכשיו זמן לנוח.

אוהב ומתגעגע אמיר

חברי קיבוץ יקרים!

יש לי המון זיכרונות מאבא - רובם ככולם קשורים לקיבוץ. דוד אני, הילדים ועכשיו הנכדים עדיין מחוברים מאד לקיבוץ. זה בית שני בשביל כולנו. אני מסתובבת פה בשבילים הירוקים האהובים ושמחה להרגיש שאני חלק מהקיבוץ או שהקיבוץ הוא חלק ממני. מכל המהות שלנו, מאיך שגידלתי את הילדים שלנו ועכשיו גם את הנכדים.

נשארנו לגור ולעבוד ממש קרוב למזלנו, וגם דורית פה, אז זוכים להמשיך להרגיש בקשר.

ימי השבעה היו ועדיין חוויה לכל המשפחה המורחבת. הרגשת הבית שאתם נותנים לנו, המועדון, הכיבוד, לב הקיבוץ - עם מעיין ורחלי המדהימות - חגיגה לנכדים, חדרים בבית בלונד והרגשת הלב החם שקיבלנו. שמחתי להכיר לחתנים החדשים את המקום הנפלא הזה והשורשים שמהם אני ינקתי וצמחתי.

מי שבא מבחוץ מרגיש את החום האהבה והמיוחדות שלא רואים בכל מקום. כל המשפחה מאד התרשמה לטובה מהאווירה ומהאנשים ונשארו הרבה מעבר למתוכנן..

בפרט בתקופה הזויה שכזאת - זאת הרגשה טובה להיזכר בזרימה הטבעית של החיים. בחיים הפשוטים בטבע בפשטות החיבור לאדמה. וזה בשבילי הקיבוץ - זה מזכיר את אבא ואמא - מה שהעבירו לנו - עובר גם לדור הבא!

כל השנים האחרונות הקשות של אבא השכיחו מאיתנו את האדם שהיה, הכוח, הערכים, והשפעה שהיתה לו על אנשים. התרומה שלו בקיבוץ. כמה שהיה אדם של נתינה בכל רמח אבריו. שהיה אדם של עשייה. של רצון לעשות טוב. ולרוב ברוח טובה!!

שמחה שהפרידה שלנו היתה בטעם של פעם - טעם טוב. ואנחנו משתדלים לזכור לו את תקופת הזוהר שלו כאדם!

באהבה

ארנה ודוד וכל השבט

סבא

מנוב. נמינוב. נמנוב. נאמינוב... עד היום חברים שלי לא יודעים איך להגות את השם משפחה שלנו כמו שצריך. את האמת, גם אני לא ממש יודע... אני עוד זוכר איך בסיום קורס טייס הקרוז קרא: מתן נאמירוב, בשלב בו הייתי אמור לקבל את הכנפיים. חצי מהמשפחה והחברים לא הבינו שמדובר בי.

אבל למרות שאף אחד לא ממש יודע איך להגיד אותו, כולם מכירים אותו. מגיל צעיר, הבנתי שנמנוב, מסמל משהו מיוחד. בתחרויות השחייה הראשונות שלי, שהגעתי למקפצה ליד חבורה של ילדים גבוהים ממני בראש, אני זוכר מאמנים של קבוצות אחרות ניגשים אלי ואומרים, אה, אז אתה נמנוב? בסוג של התפעלות. ראיתי על הפנים שלהם שהם מבינים שיש להם עסק עם מישהו רציני. הנכד של אדי.

ככה גדלתי, נכד גאה. בקיבוץ, בתחרויות השחיה, בטריאתלונים של אבא, ובאירועי הברידג' שבאנו לראות. השם נמנוב הפך למותג. מקור לגאווה. עד היום רוב החברים שלי מבית הספר ומהצבא קוראים לי... נמנוב (עם י')

סבא, אני לא מכיר את הדורות שלפניך, אבל אתה ללא ספק המייסד של האופן בוא אנשים מתיחסים לשם המשפחה שלנו ולמה שהו מסמל.

להיות "נמנוב" זה דבקות במשימה, זאת הקרבה, זה התמדה וזה הרצון להיות הכי טוב שאפשר. לא משנה באיזה תחום.

סבא, אתה הבסיס, היסודות הכל כך חזקים של המשפחה שלנו. ככה אני זוכר אותך. למרות הבדיחות, ההומור והצחוקים שעשינו ביחד בקיבוץ (ועשינו הרבה), אתה מסמל בשבילי כח רצון, התמדה ונכונות להיות הכי טוב שאני יכול.

אני כל כך גאה, שניתנה לי הזכות ואיתה האחריות, להיות דור ההמשך שלך. של המורשת שלך. של השם שלך. ולדעת שיש כרגע לפחות עוד שני גברים קטנים שימשיכו אחרי. שני הנינים שלך. שלמזלי זכו להכיר אותך. אפילו אם לקצת. .

וחשוב לי שתדע, שאני כבר מזהה אצלם את ה"אש" הפנימית. הרצון להיות הכי טובים..

ואיך לא, הם נמנוב.

אוהב, ותמיד אתגעגע.

מתן.

סבא

כשלימדתי אותי ברידג', לימדתי אותי שלא מנצחים כל משחק, וכי והניצחון לא תמיד הדבר שקובע מי מנצח במשחק אלא מי מצליח לצאת מההפסד בצורה הכי טובה.

מסתבר שלהיות טקיטיקן מעולה לא נגמר רק בברידג' כי גם במשחק של החיים ידעת לצאת בתנאים הכי טובים, תוך כדי שינה, במיטה שלך, בלי יותר מידי דרמות.

מדהים היה לקבל כל כך הרבה הודעות מאנשים שהכירו אותך ולחייך הייתה השפעה כל כך גדולה על חייהם. מאנשים מבוגרים בגיל של אבא, כמו אמיר גולן שאמר לי שהיית אחת הדמויות המרכזיות בילדותו ועד היום מדבר עליך בחיבה רבה כל פעם שאנחנו נפגשים ועד בני שכבתי שזוכרים אותך כמדריך ברידג' האגדי והאיש הפעיל בקיבוץ של פעם.

אני אזכור אותך תמיד כסבא שידע להצחיק אותי כל פעם מחדש, כסבא עם הבדיחות החוזרות (הכפית בכוס התה) והסבא שלימד אותי איך לחשוב בצורה אחרת.

היית אדם על כך נערץ על ידי רבים שלחשוב על קיבוץ כפר הנשיא בלי אדי נמינוב זה כמעט בלתי אפשרי. אני חושב שאתה וסבתא הייתם הדור הכי חזק שיש, דור של נפילים, דור של עשייה וחזון, דור של הפשלת שרוולים ויאללה לעבודה.

אני כל כך שמח ומוקיר תודה על הזכות שניתנה לי להתחנך וגם לו בקצת מהדור הזה.

חלק גדול בקיבוץ מת אתמול יחד איתך, ולא יחזור לעולם.

תמיד היית ידוע כאיש קשוח, אחד שלא מוותר, לא לעצמו ולא לחניכים שלו. אני בטוח שהשנים האחרונות לא היו קלות בשבילך, ובטח ולא בשבילנו ולכן יש כאן סוג של הקלה מסוימת, אני חושב בליבי שהיה לך חשוב להישאר באיזור עד שהרגשת שמיצית את הכל ורק כשהחלטת שזה הזמן אז באמת נתת לעצמך לוותר בפעם הראשונה והאחרונה.

תמיד תמיד נזכור אותך כהאדם החזק והמשפיע שהיית, ונוקיר יחד עם כל בני קיבוץ כפר הנשיא על כל הנתינה שלך.

אוהבים אותך סבא. עכשיו לך ותן לכמה מלאכים בראש בברידג'.

שליו

עדן כותב;

טוב, אז לכתוב עליך, אני בטוח שהגדולים מבינינו יעשו זאת טוב יותר ואפילו עם הרבה יותר חסד.

סבא, אמנם ההכרות והזיכרון שלי ממך היה לאחר ה"מהפכה" הרגשית שחוויית.

ברידג' אני מודה שלעולם לא למדתי. גליל, נראה לי אנחנו היחידים... ואל תנסה לשחק אותה שלמדתי.. חוצפן שלא תנסה לעלות פה נק' על הגב שלי.

יותר מכל סבא זה הסיפורים, הסיפורים על היותך איש חזון, איש של אמונה, עמוד איתן שעושה את עקרונותיו. מלא סיפורים שמענו מהיותך המאמן שחיה האגדי ועד ניהול הקיבוץ, הבונים, ההצגות.. איפה לא הייתה לך יד סבא.. מגיל צעיר הלכנו עם החזה מתוח, כי נמנב זה אופי.

המדהים הוא שגם אתה וגם סבתא שזרתם את הדי.אנ.איי הנפלא הזה בנו, בשם המשפחה, בוורידים ובתאים של כל אחת ואחד מאיתנו.

אז סבא אמנם לא אימנת אותי ואולי לא גדלנו לתקופות הזוהר שלך, אך דבר אחד כן נחקק בזיכרוני, שאולי הדגים לי לייב מי היית וממה אתה עשוי.. אני לעולם לא אשכח זאת ואפילו אני מציין זאת בין חבריי עד היום ונותן אותך כדוגמא.

לא אשכח לעולם את החוויה מפרדס חנה, לאחר אינספור פאשלות וסיבוכים של מערך הבריאות, לאחר שנים של בדידות וניקור שלך מהסביבה.. שהמצב היה ממש ממש רע, אני באמת לא אשכח את הביקורים הקשים שם, את הוויתור של הרופאים הכדורים הקשים, האנשים המלחיצים שחלקו איתך חדרים.

אחרי כל זה, שאתה כבר הזזת לצד את המשפחה, ידענו להגיע ולחבק ופתאום התעוררת לחיים, נלחמת! הראית שאתה רוצה.

שאתה כל כך חלש עם תואר שלישי בדימנציה מתקדמת, פשוט השתנת ב- 180 מעלות, בחרת לחיות... בחרת משפחה.. ותראה כמה שבועות קדימה אתה צלול יותר משהיית בגיל 69, אוהב.. סבא מחבק.. מתעניין.. סבא שזוכר.. סבא שנהנה מביקורים...

סבא אפילו בגיל כה מאוחר once החלטת משהו זה קרה, בי זה כל כך נגע שדווקא בחרת בנו.. אחרי שנים של הסתגרות, אנחנו היינו הטריגר שלך לרצות להאריך את חיך.. לא הקיבוץ.. לא הכלל.. המשפחה.. המשפחה שלך שאתה התחלת..

אז סבא לעולם נזכור אותך כאיש של עשיה, איש של חזון ואני יכול להבטיח לך שבכל אחת ואחד מאיתנו גם היום, במיוחד שאני מסתכל מסביבי.. אתה זורם בנו.. כי הלב בגאווה, מהיותנו נמנב.

עדן

אז תודה לך על יכולת זו..

ההכרות שלי עם אדי

הקשר שלי עם משפחת נמנוב התחיל לפני יותר מחמישים שנה, בתחילת שנות השישים, כשאדי ומשפחתו הגיעו לדרבן דרום אפריקה, כשליחים בתנועת הבונים.

אני ואחי היו אז פעילים בתנועה, כמו גם הוריי בקהילה היהודית, ודי מהר אחרי הגעת משפחת נמנוב לעיר, נוצר קשר בינינו. אימצנו אותם, ואני נהייתי הבייביסיטר הקבוע של שלושת הילדים.

אדי עבד במרץ, היה מלא אנרגיה ורעיונות, והיה אהוב על כל החניכים ועל הקהילה כולה. כולם העריצו אותו. הסמינרים והאירועים השונים כגון ערבי שירה, הרקדה והצגות היו תמיד עם השתתפות רבה.

בסיום תקופתם בדרבן, בני המשפחה נסעו ליוהנסבורג והמשיכו את פעילותם בתנועה.

אנו ה-DURBANITES נפגשנו אתם במחנות השנתיים של התנועה, שהתקיימו במשך שלושה שבועות באזור קייפטאון.

ההשפעה של אדי עלינו - צעירים וצעירות - הייתה עוצמתית, וחלק גדול מהחניכים "עשה עליה", רבים מהם בגרעין "אתגר" לקיבוץ צרעה.

אני עליתי לבד ארצה בגיל עשרים, בהשפעתו של אדי (לא חיכיתי לעלייה של הגרעין) ונשלחתי ע"י אדי לאולפן בקיבוץ כפר הנשיא....

ללא השפעתו של אדי, הכל היה יכול להיות אחרת; אבל זכיתי, וכל היתר היסטוריה..!

יהי זכרו ברוך

נעמי פורסטר

אדי נמנוף: 1929 – 2020

נולד בטורקיה, גדל באוסטרליה, עלה לישראל והיה שליח עלייה אגדי בדרום אפריקה.

כשאני חושב עליך אדי, אני חושב על אדי ויעל, זה מיד זורק אותי לשנים 1963 – 1964 כשאתה, יעל, אמיר, דורית ואורנה הג'ינג'ית הקטנה, הגעתם לדורבן ומיד הפכתם למשמעותיים ביותר בחיי כולנו. השפעתך עלינו, "נוער הבונים" הייתה עצומה. עלייתם המסיבית של רבים מבוגרי הבונים מדורבן הייתה בזכותך, בגלל כושר השיכנוע שלך, יכולת מנהיגותך, הדוגמה האישית והחום שהקרנת... שהקרינה כל המשפחה. דמותך בתנועת הבונים ובכלל בקהילה היהודית בדורבן הייתה עבורנו, דמותה של ישראל. משפחת נמנוף הייתה המשפחה הישראלית האולטימטיבית ואתה היית שליחה.

כולנו קיבלנו חינוך ציוני בבית ובתנועה אבל אין לי ספק שמי שעלה לקיבוץ מדורבן בשנות השישים, עלה בגללך, אדי נמנוף. לא ידענו אז מה ילד יום בישראל אבל זו לא אשמתך. אין לנו טענות.

נוכחותך הייתה מורגשת מאד גם בקהילה. זכורים לי ביקורים רבים בביתנו באסנווד רואד, שבאת להתייעץ עם אבי שהעניק לך ליוו צמוד, בכל הקשור לניווט בטוח ונכון, בין הוועדות השונות והמנהיגים השונים בקהילה. למזלך, אבי היה בקיא מאד בללכת בין הטיפות ונשא בתפקידי מפתח, גם בקהילה וגם בגופים הציוניים. חשוב לציין שהיית תלמיד מצטיין ואשף באילתורים.

יחד איתך שיחקנו כדור-רגל נגד קבוצת "נערי החוף", וכדור-עף בינינו לבין עצמינו.

הכוונת אותנו לעליה לקיבוץ ויצקת בנו תוכן ממשי. מעבר לכך למדנו ממך דברים חשובים אחרים, כמו לבחוש בכוס התה ומיד להניח את הכפית הלוהטת על רגלו של זה שיושב לידך.

אחותי, נעמי, שהגיעה לכפר הנשיא בעקבות אדי ויעל, ניהלה את משרדי התנועה בדורבן. יום אחד, היא שלחה אותך יחד איתי להביא עוגות מן הקונדיטוריה שליד המשרד, אתה זוכר? ירדנו שנינו וניגשנו לדלפק ואז שאלת את המוכרת הצעירה וההמומה ...

"How much for these cupcakes with a hole in them?"
כשאתה דוחף אצבע לתוך שורה של עוגות שעמדו על הדלפק.

ביקרנו אותך אדי לפני כשנה, אסטל, שפי, ג'קי ואני ובילינו זמן יקר במחיצתך. כתבת לג'קי ולי בקשה לשיר לך מרפרטואר השירים האפריקאים, שנהגנו לשיר בתנועה, ושרנו לך. והזלנו דמעה, כשנזכרנו כולנו בימים אחרים. עזבנו אותך ונסענו הביתה ולא נפגשנו יותר. המשכנו בחיינו ושמרנו פינה בזיכרוננו לך, אדי יקר שאהבנו ואוהבים, לך וליעל.

חיבוק גדול לאמיר, דורית, לאורנה הג'ינג'ית הקטנה, ולנכדים.
באהבה, מייק (אח של נעמי פורסטר)

אדי נמנוב ז"ל

אחד האנשים הראשונים שהכרתי בכפר הנשיא היה אדי נמנוב.

הגעתי לביקורי הראשון כאן ביום שישי באוטובוס של אחרי הצהריים, ואחרי כוס תה בחדרו של אריה, הוא אמר לי שהוא צריך לצאת להביא מישהו מהשדה. נכנסנו לג'יפ של הפלחה, יחד איתנו נכנס אמיר נמנוב, שהיה אז בן חמש, ונסענו לשטחי "דרוז". אדי ירד מהטרקטור, חיבק את אמיר ונכנסנו כולנו לג'יפ כדי לחזור לקיבוץ.

במשך כמה שנים עבד אריה בענף הפלחה שאדי היה המרכז שלו. מהשנים האלה הכרתי חלק מהבדיחות שדורית סיפרה בהלוויה (כמה עולות העוגות השבורות האלה.... הסברים אפשר לקבל אצל המשפחה) ובדיחות אחרות.

אני מעלה לנגד עיניי זיכרונות מאדי, ממש לא מהשנים האחרונות, שהיו ההיפוך הגמור של חיי הפעלתניים ללא מנוחה, לפני הימים שבהם היה רתוק למיטה. הזיכרונות הם רבים מאד ומגוונים, זיכרונות מבררכת השחייה, מסידור העבודה, מהיותו מא"ז (מפקד איזור), מניהול "גמדא", מהוראת החינוך הגופני בעמק החולה, והוראת ברידג', אבל הבולט שבהם הוא זיכרון ההצגות, הזיגים והאירועים שהוא הפיק, עם כל האביזרים והפעלולים, שהוא לא חסך בהם.

הצגה ממוצעת אצל אדי התחילה בשעה שמונה וכעבור שלוש שעות עדיין לא הסתיימה... ובמיוחד אזכור תמיד את חגיגות חצי היובל לכפר הנשיא, חודשים ספורים לפני מלחמת יום הכיפורים, אירוע ספקטקולרי שנמשך סופ"ש שלם, בחלקו פה בכפר הנשיא ובחלקו למטה במנסורה, וחצי יובל אחר כך, ביובל החמישים של כפר הנשיא הוא ביים את הזיג, שייזכר תמיד על כל מי שנכח בקהל אז, או צפה בסרטון ביו-טיוב: THE FULL MONTY. כמה וכמה מהשחקנים של הזיג הזה הלכו כבר לעולמם: מוסי, הנרי בן יהודה, אלן איסטון, ריימונד סולומון וג'ו סינה. אדי הגיע עכשיו אליהם, ומכאן והלאה הם מתגלגלים שם מצחוק, כהמשך למסורת כפר הנשיא שלהם.

נזכור אותך תמיד, אדי, בחיך.

תמר וולפין

נפרדים מאדי

למרות שבשנים האחרונות אדי לא היה חלק מהנוף, ורבים מהאנשים החיים כאן כיום לא הכירו אותו, מי שהכיר – לא ישכח.

אדי נולד להוריו אסיה ומתתיהו, בדצמבר 1929, באיסטנבול, תורכיה. בתעודת הנישואין רשום שמו: "אפרים המכונה אדגר".

איש של תנופה, אנרגיות ושמחת חיים. פרויקטים גדולים היו קטנים עליו.

תמיד התגייס לכל אתגר. אדי, סדרן עבודה נצחי, וסדרן תחבורה לאורך שנים; ניצח על החיים במשק בעתות מלחמה, הפיק הצגות בר מצווה ומופעים, אירגן תחרויות שחייה, ניצח ביד רמה על אירוח של מפונים בתקופות מלחמה, ועוד ועוד.

הוריו של אדי גרו בארץ. אביו היה מהנדס גשרים. כשקיבל האב עבודה בתורכיה, נסעו ההורים בעקבות הפרנסה, ושם נולד אדי. לאחר מספר שנים חזרו ארצה, ואדי למד ב"בית חינוך מרכז" בתל אביב. כך זכה לדבר עברית שוטפת, וללא מבטא זר, בהחלט חריג בנוף המקומי... כשהיה בגיל חטיבת הביניים, עברה המשפחה לאוסטרליה. אדי היה פעיל ב"הבונים", וחזר ארצה מאוסטרליה בנובמבר 1950, ישר לכפר הנשיא.

כאן פגש חלוצה יקית יפהפייה ומלאת אנרגיה, כמוהו, והם נישאו בקיץ 1954.

אדי כתב לעצמו יומן אירועים שמתעד, בדף משובץ של מחברת, מה עשה בכל שנה, ובכל חודש: עבודה והשתלמויות, שליחויות בחו"ל, הולדת אמיר, דורית ואורנה, גיוסם ושחרורם מצה"ל, ועוד.

אדי היה איש עבודה בכל רמ"ח איבריו: כשהגיע עבד תחילה בגן הירק, בפלחה, והדריך את קבוצות הנוער. מדריך מלידה, ידע לסחוף ולאתגר את החניכים.

בדצמבר 1966 התחיל לעבוד ב"גמדא", בה השקיע את כל נפשו, ובהמשך ב"גמדא-כור". הפעם היחידה שרשם ביומנו סימן קריאה עצוב ודרמטי, ביולי 1975, הייתה ביום שבו גמדא נסגרה.

אדי עבר קורס קצינים ב-1956, והיה המא"ז במבצע סיני, במלחמת ששת הימים, ובמלחמת יום הכיפורים. ריני כהן, שהייתה אז המזכירה, כתבה ב"דבר": "תודה לאל שאדי הוא המא"ז בתקופה כזאת... אני שקטה כשהוא האחראי."

את כישוריו הרבים, הקסם האישי ויכולת המנהיגות, מיצה כשליח תנועת "הבונים" בדרום אפריקה, מ-1963 עד תחילת 1966, כאשר באמצע התקופה מונה לשליח המרכזי ביוהנסבורג.

הצעירים ב"הבונים" העריצו אותו, ורבים מהם חבים את עלייתם לארץ לאדי. הוא הציב להם דוגמה של ערכים, בשילוב שובבות והומור פרוץ.

ספורט היה מרכיב משמעותי בחייו: מיד כשנפתחה בריכת השחייה, ב-1958, התחיל ספור האהבה בין אדי והשחייה. ב-1970 עבר קורס מאמני שחייה במכון וינגייט, והחל לאמן שחינים בקבוץ ובאזור. בזכותו ובזכות טרי, ילדי כפר הנשיא הפכו לשחינים – ביניהם כמה אלופים. השאגות שיצאו מהמשאית איתה חזרנו מתחרויות השחייה: מי בשיא? כפר הנשיא! נשמעו למרחקים.

בהמשך אימן את סגל הנוער והסגל הלאומי. ההצטיינות של אמיר, שהיה אלוף הארץ בשחייה ל-400 מטר ול-1500 מטר, גרמה לו הרבה גאווה ונחת. ב-1974 נסע עם הנבחרת לנורבגיה ואיסלנד, וב-1976 טייל במשך כמה חודשים במספר יבשות, למד את נושא השחייה, וזכה להיות נוכח באולימפיאדה בקנדה. במקביל עסק גם בפינג-פונג, בטניס, כדורגל, הליכה וריצה - כל מה שתורם לבריאות ולכושר.

פתיחת חדר הכושר הראשון – החדר הכחול – בחורף 1972, הייתה במידה רבה פרי יוזמתו.

אדי ריכז את תחום החינוך הגופני ב"עמק החולה" ולימד שם, מ-1976.

ולא נשכח את אהבתו הנוספת - הברידג', והשחקנים המקצועיים – אדי, הנרי ודייב.

בשנות העבודה האחרונות שלו, גם כפנסיונר, אדי היה "ענף רווח" של אדם אחד, כשנסע למקומות רבים ללמד ברידג', ולארגן תחרויות אזוריות. למשחק ולהוראת הברידג' התייחס ברצינות ובכל הלב, תוך אמונה שהמשחק תורם רבות לכושר החשיבה, התכנון, הריכוז, ועוד. הוא היה גאה שהוא ממשיך להתפרנס גם בגיל מתקדם.

ב-1993 הועברו "ימי המוסיקה בגליל העליון" של כפר בלום בדחיפות לכפר הנשיא, עקב המצב הביטחוני. אדי, אשף הארגון, ניצח על הפרויקט האדיר במרץ, בכישרון וברוגע.

אדי התאפיין במעורבות ובאכפתיות רבה לגבי כל הקורה במשק, בכל התחומים, מאידיאולוגיה, מוסר עבודה, חינוך, היחס לדת, תרבות וחגים, ועד אורח חיים בריא.

הוא התבטא בקלות ובנחרצות רבה, ופירסם הרבה ב"דבריו": דיווחים מהענפים בהם עבד, מבריכת השחייה, מסידור העבודה, ענייני פוליטיקה פנימית וארצית, תגובות מעומק הלב על דברים שקרו או נאמרו במשק, פרוזה ושירים רבים. תגובותיו התאפיינו במין אנטי ממסדיות, ולא דווקא בסובלנות.

המחזמר "סיפור הפרברים" שתירגם לעברית בחן ובהומור, כמלחמה בין בני-משק למתנדבים, עם סוף טוב כמובן, והפיק וביים עם בני כיתת עשור ואייל, היה פנינה של ממש.

אדי עבר, עם כל המשפחה, שני אירועים ביטחוניים קשים וטראומטיים, שמהם סבלו אורנה ומשפחתה, ואבי. בעקבותיהם היו שנים של התכנסות שקטה, בעיות בריאות, עם שיפורים לפרקים.

בשנים האחרונות היה מכונס בחדרו, בליווי המשפחה האוהבת והמטפל המסור ג'ו, שנראה שהפך לבן המשפחה. ג'ו טיפל באדי בצורה נפלאה, והקל ככל שאפשר את סבלו.

חברים רבים החיים כאן היום לא זכו להכיר את אדי ופועלו הרב, וחבל.

למשפחה הענפה – אנו איתכם באבלכם.

שלא תדעו עוד צער.

רחל גינת

Memories of Eddie

I first met Eddie {of blessed memory} in Habonim, Melbourne when he was the youngest in our group at age 12 among 14 year-olds.

Eddie, ever cheerful, had more energy and athletic agility than any one of his peers.

At 18 on Hachshara, Wolf {of blessed memory} who shared a room there with him, used to tell how every night Eddie would fall asleep

on a book which Wolf would remove from his bed and place on his bedside table. At 19 Eddie sailed away from Australia on aliya together with my brother

Harry Lahav, and Henry Sprung and Joshua Berkovitz.

We later learned of Eddie's considerable intellectual abilities in all that he achieved in his life in Kfar Hanassi, where we also lived for almost 3 years, and of his success as an overseas Shaliach and, in his retirement, as a teacher of the game of bridge.

It was our pleasure to have Eddie and Yael {of blessed memory} and later Eddie stay with us on their visits to Sydney.

On his last visit Eddie exhausted us because we had to find , and carry, a gift for every single one of his (was it eleven ?) beloved grandchildren.

And then there is Eddie's and Yael's great success in raising their impressive children, a great joy for them and invaluable asset to the state of Israel.

May you find comfort in the high regard in which your dear father was held by those friends of his youth.

With fond good wishes for your long life from Shosh Hochmann Sydney

Dear Amir and Dorit,

I am very saddened to hear of the death of your dear father. Eddie and I were friends in Habonim in Melbourne, and he was the life of every Habonim meeting at which he was present.

In general, he was always the life of the party,

Although out of direct touch for a great time, we met again some years ago when I visited Kfar Hanassi.

There was no one like him for exuberance and good nature. I feel his loss very deeply. I feel his loss with you all, and I know how much you will miss him.

Yitzchak Dinur (Issy Fine)

To the family of Eddie Nemenoff,

I wish to convey my sincerest condolences on the death of your father.

I was a younger member of Habonim, but I remember Eddie very well as often the centre of all the activities, and always the moving spirit in creative ideas. I remember being with him in the Hagam camp in 1948 for a month on a farm in Ferndale receiving para- military training in case we might go to participate in Israel's War of Independence. I also was part of a dance group trained by Vera Goldman, [we thought she was a Yemenite but it turned out she was born in Vienna] with him and his sister, Hetti, which put on Israeli dances in the Melbourne Town Hall in October 1948.

And we also met at the 50 year anniversary of Habonim where he and Morry Yoffe were the life of the party.

For me it was a memorable event' because not only Gershie Epstein was there [he had been the sheliach on the hachshara when I was there] but also Gideon Yuchnovetski, who had been the leading madrich at the training camp in 1948. [to my great chagrin he told us he now lived in the U.S., In 1948 he represented to us the real Israeli- an Ari Cnaan !] Those were messianic and romantic days which we didn't think that they would change!

I live in the Negev in Kibbutz Nirim since 1955, but the twain did meet thanks to the efforts of Eddie and Beryl who every year organized an Ozzy bash every time a new building was dedicated.

I heard that Eddie suffered from deteriorating health for some years and sadly his passing is also a relief.

I wish you all the best in health in this sad and worrying time.

Dov [Frank] Golembowicz

My name is Eitan (Anthony) Levy and I lived in Durban in South Africa.

In the 1960's **Eddie** was sent to Durban as the *shaliah* to the Israel Habonim youth movement. Later he also spent some time as the *shaliah* in Johannesburg.

My future wife Doreen and I became firm friends with Eddie and his wife Yael and we sometimes babysat the children. I was by then, because of my ripe old age of about 23, less active in Habonim but still took part in some activities. One evening Eddie asked me to join him in some activity and I told him that I was not available. I was rather embarrassed to tell him that I was playing bridge that evening. Although not forbidden, bourgeois things like lipstick, makeup, and playing card games like bridge were then not considered quite suitable for Zionist *chalutzim*. Eddie's reaction was completely unexpected. "Fantastic. Bridge! I love bridge. Maybe we can play together." And Eddie and I often went (somewhat surreptitiously) to the local club and played bridge as partners, not very successfully I might add.

Doreen and I were not yet married and our relationship was problematic for our parents. We encountered opposition from her parents over our plans to get married, and Doreen left home. Eddie was our go-between with Doreen's mother. Eddie's, with his personality and sense of humour, was of invaluable help in calming things down, and getting them to accept the idea. To a large extent we have Eddie to thank for 56 years of married life. Our decision to come on Aliyah was due in part to Eddie's influence. His *chanichim* living in Israel, including on kibbutz Tzora, are also a testament to this.

In Israel we continued our contact with him at Kfar Hanasi and I often saw him at various bridge tournaments. About 10 years ago we celebrated his 80th birthday at a party at Kfar Hanassi with some of his former *chanichim* from Durban and Johannesburg.

About 5 years ago we visited Eddie, and were also happy to see Yael again and exchange details about our families. Eddie no longer had the use of his vocal chords and was fed intravenously. Nevertheless we reminisced and carried on a lively conversation with the aid of his scratch pad. I took a picture of him there – in spite of everything there is a broad smile on his face.

We were deeply saddened by the news of his passing, and will always be grateful and thankful to him for his positive influences on our life

We extend our condolences to Dorit, Amir, and Orna, and their families

יהי זכרו ברוך

Eddie's 80th with ex-Durbanites living in Israel

Eddie 2015

עוד משהו על אלן איסטון ז"ל

לא אלן ולי היה תחום דיבור שלא הוזכר עד כה בכתבות ובהספדים שנכתבו עליו. צפרות. כיאה לג'נטלמן אנגלי – ההתבוננות בציפורים הייתה מרכיב בתרבותו. בכל פעם שהיינו נפגשים במדרכה היתה לו שאלה או אבחנה בנושא.

טקסט סיפורי ששלח לי לפני כ- 7 שנים כל כך מצא חן בעיני עד שהכנסתי אותו לדף המידע על סנונית הרפתות תחת הכותרת "סיפור מענין" באתר ['ציפורי הבר בחצר'](#) אותו אני מנהלת.

הנה הסיפור שכתב לי

סיפור מענין על סנוניות

סיפור מענין על סנוניות מחורף אביב 2013-2014:

משהו יוצא דופן ומענין שהתרחש בבית שלנו:

בתחילת החורף, לפני כמה חודשים זוג סנוניות בא מדי לילה ללון על סורג מתכת ליד דלת הכניסה של הבית, במקום מוגן ממזג האוויר הסגרירי.

לאט לאט הן התרגלו אלינו ויכולתי לעבוד באור מלא פשוטו כמשמעו כמעט מתחת הציפורים.

לפני כמה שבועות הצמד נפרד, קרוב לוודאי שהנקבה עפה למקום קינן. לפני שלושה ימים היא חזרה למקום הקבוע.

אתמול, למרבה ההפתעה, הזוג ישב על סורג המתכת וביניהם שתי סנוניות צעירות ורכות, כאילו הציפורים הביאו אותן כדי להראות לנו! בנוסף, שתי סנוניות בוגרות ישנות מידי לילה בסמוך והלילה הצטרפה שלישית, כך שבסך הכל לנות שבע סנוניות, ממש בקרבת דלתי. ידוע כי סנוניות שוכנות בסמיכות לבני אדם, אבל מישהו שמע על מצב דומה לזה?

אלן איסטון, כפר הנשיא

כתבה: שלומית עדר ליפשיץ

19 באוקטובר, 2020

ועדת הביקורת - קיבוץ כפר הנשיא

תוכנית הביקורת לשנת 2021

לחברים וממלאי התפקידים שלום רב,

בימים אלו שוקדת ועדת הביקורת על בניית תוכנית הביקורת לשנת 2021.

הוועדה מזמינה את החברים וממלאי התפקידים המעוניינים להעלות נושאים בעלי עניין ציבורי לביקורת פנים, להעביר פניה בכתב אל חברי ועדת הביקורת באמצעות תאי הדואר ו/או הדוא"ל, וזאת עד ליום 5.11.2020.

במסגרת בניית התוכנית, תערוך הוועדה דיון גם בפניות שיתקבלו ולאחר מכן תקבע את תוכנית הביקורת וסדרי העדיפויות בהתאם לשיקול דעתה המקצועי ולתקציב הביקורת.

שיתוף הפעולה של החברים וממלאי התפקידים חיוני להצלחת הביקורת, על מנת שנפיק ממנה את התועלת המירבית.

בברכה,

חגית בורשטיין, יו"ר ועדת הביקורת

הנכם מחמנים ל

טקס יום הזיכרון ליצחק רבין

אשר יחקיים ביום חמישי
ה'29.10 בשעה 18:00
ברחבת האמפי

יחתקיים פעילות לילדים בצד
במהלך הטקס

ב-20:30 יחלו מעגלי
שיח בנושא יצחק
רבין אשר יחולקו לפי
קבוצות גילאים

נשמח
לראותכם

חניכי המכינה

במהלך הטקס והפעילות נשמור על ריחוק חברתי ומסיכות

מניעת הטרדה מינית – כפר הנשיא

בכפר הנשיא הוקם צוות שמטרתו לתת מענה ראשוני לכל מי שזקוק/ה לכתובת בנושא הטרדה או פגיעה מינית. הצוות יעסוק גם בהסברה ובהעלאת הנושא למודעות הציבור בקבוץ.

באפשרותכם להביא כל תלונה על הטרדה מינית או התנכלות בפני אחת מחברות הועדה למניעת הטרדה מינית בכפר הנשיא בהקדם האפשרי, על מנת שיהיה ניתן לטפל בה ביעילות:

שם	טלפון	מייל
נעה מעין (אחראית על תלונות במקום העבודה)	0505959922	Noa.maayan@gmail.com
רותי גדליזון	0546780187	rutigdal@gmail.com
לינדה פוטרמן	0508434137	Lindafutterman@gmail.com

הממונה מחויבת בהליך דיסקרטי ששומר על פרטיות כל הצדדים. מחובתה ליידיע את מנהל/ת הארגון בדבר הליך הבירור, אשר בסופו של הליך הוא/היא המוציא/ה לפועל של מסקנות הבירור וההמלצות.

ניתן לפנות ישירות לקו החירום של מרכז הסיוע לנפגעות ונפגעי תקיפה מינית גליל גולן - 1202 24 שעות ביממה 7 ימים בשבוע.

ניתן לקבל את התקנון המלא מחברות הצוות או באתר נציבות שרות המדינה:

https://www.gov.il/he/departments/general/rules_prevention_sexual_harassment

משולחן העורכת / שושנה שרקי

ניצוץ האהבה /

אהוד בנאי

כל אחד חי בעולם אחר
כל כך גדול השוני
את מה שאני מרגיש בפנים
איש לא מרגיש כמוני

את מה שאתה חושב עמוק
אני חושב שטוח
מה שאתה רואה סגור
אני רואה פתוח

את מה שאני רואה לבן
אתה רואה שחור
כשיורדת עלי החשיכה
עליך זורח אור

מה שבשבילך חלום
לי זו האימה
מה שבשבילי שלום
לך זו מלחמה

למקום אליו אני הולך
הן גם אתה תגיע
כל הדרכים הרי עולות
אל אותו הרקיע

אל המקום אליו אתה הולך
הן גם אני אגיע
אך בלי ניצוץ האהבה
שום דבר לא יתניע.

